

Απο Το *Είναι Και Χρονος*¹. Ενοχη.

[§54. Το πρόβλημα της καταδείξης μιας κατ' ιδίαν υπαρκτικής δυνατότητας](#)

[§58. Εννοηση της επικλήσης και εγκλημα](#)

§54. Το πρόβλημα της καταδείξης μιας κατ' ιδίαν υπαρκτικής² δυνατότητας

[σελ. 356] Όμως καθοτι το Dasein είναι χαμένο στον Κανεναν³, χρειάζεται πρώτα να βρει τον εαυτό του. Για να βρει καν *τον εαυτό του*, πρέπει να "δείχτει" στον εαυτό του, στην δυνήτικη του ιδιότητα⁴. Το Dasein χρειάζεται την καταδείξη ενός εν-δυναμει-εαυτού που,

¹ Sein und Zeit, Frankfurt am Main, 1977.

² υπαρκτικός [— εκ-στατικός]: existenziell [-existentia]:

"Το ερώτημα της υπαρξης μπορεί να ξεκαθαρίσει πάντα μονον μέσω της υπαρξης καθεαυτης. Την προς τα εδώ οδηγούσα εννοηση, την ονομαζουμε υπαρκτική. Την συσχετιση των δομων, οι οποίες συγκροτούν την υπαρξη, την ονομαζουμε Εκ-στατικότητα. Η αναλυτική της έχει τον χαρακτήρα μιας όχι υπαρκτικής, αλλά εκ-στατικής εννοησης." "Η εκ-στατική εννοηση όμως πάλι τελικά ριζώνει στην υπαρξη." "Σημαινει το αιτημα, τα εκ-στατικά φαινόμενα να επιρριφθούν στις εντός τους προδιαγεγραμμένες υπαρκτικές δυνατότητες, και αυτές να εννοηθούν εκ-στατικά <μέχρι τελους>." 🤖
π.χ. η υπαρκτική ενοχη να εννοηθεί μέχρις εκεί όπου η ενοχη ονομάζει έναν εκ-στατικό χαρακτήρα του Dasein.

³ Ο Κανεις: Man:

"Ο Κανεις είναι χαρακτήρας της εκ-στασης, και ως πρωτογενές φαινόμενο ανήκει στην συσταση του Dasein." "Ο Κανεις είναι ο Ουδεις, στον οποίον κατά την συναναστροφή το κάθε Dasein έχει ήδη από πάντα παραδοθεί." "Καταρχήν δεν <είμαι> <εγώ> με την εννοια του κατ' ιδίαν εαυτού μου — καταρχήν το Dasein είναι ο Κανεις, και κατά το πλείστον μένει έτσι." "Μετριοτητα (ισοπέδωση όλων των δυνατοτήτων) είναι ένας εκ-στατικός χαρακτήρας του Κανενός."

⁴ Ιδιότητα: Eigentlichkeit:

"Οι δυο τρόποι του Είναι, ιδιότητα και ανιδιότητα — αυτές οι εκφασεις έχουν επιλεγει ως οροι με την αυστηρή εννοια των λέξεων — εδραζονται στο ότι το Dasein είναι καθ' ολοκληρίαν καθορισμένος από εκαστοτητα." "Το Dasein, ως είναι-μέσα-στον-κοσμο, είναι παραδεδομένος στην ελευθερία για την ιδιότητα του Είναι του ως δυνατότητα." "Η ακροαση συγκροτεί την κατ' ιδίαν ανοικτότητα του Dasein για το ιδιαιτάτο εν-δυναμει-είναι του, ως ακροαση της φωνής του φίλου, το οποίο το κάθε Dasein φέρει μαζί του." "Η εαυτοτητα του εαυτού μπορεί εκ-στατικά να αναγνωριστεί μονον στο κατ' ιδίαν εν-δυναμει-είναι, που θα πει, στην ιδιότητα του Είναι του Dasein ως προνοιας."

ως δυνατότητα, [το Dasein] ήδη εκαστοτε *είναι*.

[σελ. 357] Η ακολουθη αναλυση θετει την συνειδηση στο θεματικο προγραμμα μιας καθαρα εκ-στατικής ερευνας⁵ με θεμελιακον-οντολογικο σκοπο.

[...] Η συνειδηση⁶ κανει "κατι" νοητο, *εμφανει*. Απο αυτον τον σχηματικο χαρακτηρισμα εκπηγαζει η υποδειξη, το φαινομενο να [σελ. 358] συμπεριληφθει στην *εμφανεια* του Dasein. Αυτη η θεμελιακη συσταση του οντος, το οποιο εκαστοτε ειμαστε καθεαυτοι, συγκροτειται απο διαθεσιμότητα⁷, εννοηση⁸, εκπτωση⁹ και ομιλια¹⁰. Η διεισδυτικωτερη αναλυση της συνειδησης, την αποκαλυπτει ως *κληση*.¹¹ Η κληση είναι τροπος της

⁵ Μεταγενεστερη σημειωση του Μ.Η.: *Αυτο τωρα ριζικωτερα μεσα απο την ουσιωση της φιλοσοφιας.*

⁶ Gewissen. Οχι <ηθικη συνειδηση>: ο Η. δεν κανει ηθικη! βλ. και σελ. 7

Bewusstsein: συνειδητοτητα

⁷ Διαθεσιμότητα: Befindlichkeit (Stimmung [θυμικο]):

"Διαθεσιμότητα είναι ο οντολογικος τιτλος για το θυμοειδες, το θυμικο. Στην διαθεσιμότητα το Dasein έχει ήδη φερθει ενωπιον του εαυτου τουῦ έχει ήδη βρει τον εαυτο του ως εν-θυμη διαθεση. Το θυμικο εμφανει το Dasein στο ερριμμενο του, καταρχην και κατα το πλειστον στον τροπο της αποφευγουσας απομακρυνσης. Η διαθεση εμφανει το Ενθα πρωτογενως, ομως αντιστοιχα επιμονα και το κλεινει. Ως τροπος του είναι-μεσα-στον-κοσμο, το θυμικο αναδυεται μεσα απο τουτον καθεαυτονῦ το θυμικο επιπιπτει."

⁸ Εννοηση: Verstehen:

"Το στην εννοηση ως χαρακτηρα της εκ-στασης επιτελουμενο, δεν είναι ενα τι, αλλα το Είναι ως υπαρξη." "Η εννοηση είναι το εκ-στατικο Είναι του ιδιου εν-δυναμει-είναι του Dasein καθεαυτου, και μαλιστα ετσι ωστε αυτο το Είναι εμφανει σ'αυτον τον ιδιο το παρα τι... του Είναι, το οποιο είναι μ αυτον καθεαυτον." "Η εννοηση καθεαυτην έχει την δομη την οποια ονομαζουμε επιρριψη." "Η εννοηση είναι παντοτε εν-θυμη."

⁹ Εκπτωση: Verfallen:

"Το Dasein, ως κατ' ιδιαν εν-δυναμει-εαυτος, έχει καταρχην ήδη απο παντα αποπεσει απο τον εαυτο του και έχει εκπεσει στον <κοσμο>. Το δεν-είναι-ο-εαυτος-του (ιδωμενο εκ-στατικα—οντολογικα) δρα ως μια θετικη δυνατοτητα του οντος το οποιο, φροντιζοντας, απορροφεται στον κοσμο του. Στην εκπτωση πιστοποιειται ενας εκ-στατικος τροπος του είναι-μεσα-στον-κοσμο." "Η εκπτωτικοτητα στον <κοσμο> εννοει την απορροφηση στο ειμαστε-μαζυ, καθοσον τουτο καθοδηγεται απο φλυαρια, περιεργεια και δισημαντοτητα."

¹⁰ Ομιλια: Rede:

"Η ομιλια είναι το εκ-στατικο—οντολογικο θεμελιο της γλωσσας." "Η ομιλια είναι η αρθρωση της εννοησης." "Το ομιλουμενο της ομιλιας έχει παντοτε κατα ορισμενη αποψη <προσομιληθει>." "Ο ανθρωπος καταδεικνυεται ως ον το οποιο ομιλει. Αυτο δεν σημαινει οτι του προσιδιαζει η δυνατοτητα της εναρθρης φωνησης, αλλα οτι αυτο το ον είναι κατα τον τροπο της αποκαλυψης του κοσμου και του Dasein καθεαυτου." "Η ακροαση είναι συστατικη της ομιλιας. Το αυτο εκ-στατικο θεμελιο έχει μια αλλη ουσιακη δυνατοτητα της ομιλιας, η σιωπηση."

¹¹ αργότερα: φωνη του Είναι

ομιλίας. Η κλήση της συνειδησης έχει τον χαρακτήρα της *επικλήσης* του Dasein, ως του ιδιαιτατού εν-δυναμει-εαυτού, και τούτο με τον τρόπο της *προσκήσης* στο ιδιαιτατό ειμαι-εγκαλούμενος.^{12 13}

§58. Εννοηση της επικλήσης και εγκλημα

[σελ. 372] Όμως το ερώτημα για το τι λέει η κλήση, δεν απαντάται ευκολότερα και ασφαλέστερα με την "απλή" υποδείξη αυτού το οποίο [σελ. 373] ακούεται, δηλαδή παρακούεται, παντού σ' όλες τις εμπειρίες της συνειδησης: ότι η κλήση επικαλείται το Dasein ως "εγκαλούμενο" η, όπως στην προειδοποιούσα συνειδηση, παραπεμπει σε ένα δυνητικό "εγκαλούμενος" η, ως "καλή" συνειδηση, επικυρώνει ένα "κάμνια συνειδητότητα εγκλήματος"; Φθάνει μόνον, αυτό το στις εμπειρίες και παραθεσεις της συνειδησης "ομοφωνα" εμπειράτο "εγκαλούμενος", να μην προσδιορίζονταν τόσο ολότελα διαφορετικά! Κι εάν ακόμη το νοήμα αυτού του "εγκαλούμενος" μπορούσε να συλληφθεί ομοφωνα, η *εκ-στατική*¹⁴ *έννοια* αυτού του ειμαι-εγκαλούμενος μένει σκοτεινή. Όταν όμως το Dasein επικαλείται τον εαυτό του ως "εγκαλούμενον", από που άλλου να αντληθεί η ιδέα του εγκλήματος, παρά μέσα από την ερμηνεία του Είναι του Dasein; Και πάλι το ερώτημα εγείρεται εκ νέου: *ποιος λέει, πως είμαστε εγκαλούμενοι, και τι σημαίνει εγκλημα*; Η ιδέα¹⁵ του εγκλήματος δεν μπορεί να επινοηθεί αυθαίρετα και να επιβληθεί στο Dasein. Όμως εάν μια έννοηση της ουσίας του εγκλήματος είναι καν δυνατή, τότε αυτή η δυνατότητα πρέπει να είναι προδιαγεγραμμένη στο Dasein.¹⁶ Πως να βρούμε το ίχνος, το οποίο μπορεί να οδηγήσει στην αποκάλυψη του φαινομένου; Όλες οι

¹² Η λέξη Schuld σημαίνει <χρεός>, <οφείλω>. Η καθιερωμένη μετάφραση της, <ενοχή>, δεν της ανταποκρίνεται, διότι η ενοχή εννοεί το ενεχεσθαι, π.χ. σε μια πράξη την οποία αρνούμαι. Η ενοχή δεν ταυτίζεται με το χρεός, το χρεός είναι προϋπόθεση της: έχω χρεός, οφείλω, δηλαδή: **εγκαλούμαι**, να ομολογήσω την ενοχή μου, το ότι ενεχομαι. <Schuld> είναι το εγ-κλημα, το οποίο, πρώτα αυτό, με καλεί, έμένα τον **εγκαλούμενο** (schuldig), να ομολογήσω την ενοχή μου.

¹³ δηλαδή μέσα από το "οχι" των τιθεμένων ορίων

¹⁴ η ενοχή, στο σημείο που δεν εξαντλείται στον άνθρωπο

¹⁵ !

¹⁶ διαφορετικά θα ήταν δική μας κατασκευή

οντολογικές ερευνες φαινομένων όπως εγκλημα, συνείδηση, θάνατος, πρέπει να έχουν την αφετηρία τους σ' αυτό το οποίο "λέει" σχετικά η καθημερινή καταθεση του Dasein. Στον εκπιπόντα τρόπο του Dasein εγκείται συναμα το ότι η καταθεση του είναι ως επί το πλείστον "προσανατολισμένη" *ανιδία* και δεν βρίσκει την "ουσία", διότι η πρωτογενώς επαρκής οντολογική ερωτηματολογία του είναι ξένη. Όμως σε κάθε λανθασμένο βλέμμα εγκείται συναποκαλυπμένη μια υποδείξη της πρωτογενούς "ιδέας" του φαινομένου.¹⁷ Όμως από που να πάρουμε το κριτήριο για το πρωτογενές εκ-στατικό νοήμα του "εγκαλούμενος"; Από το ότι αυτό το "εγκαλούμενος" αναδύεται ως κατηγορούμενο του "είμαι"¹⁸. Μήπως αραγε, ό,τι εννοείται στην ανιδία καταθεση ως "εγκλημα", εγκείται στο Είναι του Dasein σαν τέτοιου, και μάλιστα έτσι ώστε αυτός, καθόσον εκαστοτε υπάρχει γεγονικά, ήδη να *είναι* και εγκαλούμενος;

Επομένως η αναφορά στο ομοφώνη ακουόμενο "εγκαλούμενος" δεν είναι ακόμη και η απάντηση στο ερώτημα του εκ-στατικού νοήματος του στην κλήση της συνείδησης καλούμενου. Αυτό πρέπει πρώτα να αποληξει στην [σελ. 374] έννοια του, ώστε να μπορέσει να καταστήσει νοήτο το τι εννοεί το καλούμενο "εγκαλούμενος", γιατί και πως στρεβλώνεται στην σημασία του από την καθημερινή καταθεση.

Η καθημερινή έννοηση εκλαμβάνει το "είμαι-εγκαλούμενος" καταρχήν με την έννοια του "χρωστώ", του "ανοίχτου λογαριασμού". Κανείς πρέπει να επιστρέψει στον άλλον κατι το οποίο αυτός αξιώνει. Αυτό το "είμαι-εγκαλούμενος" ως "*εχω χρεη*", είναι ένας τρόπος του Συνείναι με άλλους στο πεδίο της φροντίδας¹⁹ ως προμηθείας, μεταδοσης. Τροποι τέτοιας φροντίδας είναι και η αποστέρηση, ο δανεισμός, η παρακρατηση, η λήψη, η

¹⁷ η <ευρύτερη έννοια>!... τωι παντ ονομασται

¹⁸ που θα πει, ότι είμαι εγκαλούμενος, περα (το εκ-στατικό!) από το περιστασιακό της δοξασ, όπως ορίζεται από τα σημεία του εόντος

¹⁹ Φροντίδα: Besorgen:

"Ο τίτλος <φροντίδα> χρησιμοποιείται ως οντολογικός όρος (ως χαρακτηρισ της εκ-στασης), ως χαρακτηρισμός του Είναι ενός συγκεκριμένου τρόπου του είναι-μέσα-στον-κόσμο. Επιλέχθηκε διότι το Είναι του Dasein καθ'εαυτού πρέπει να καταστεί διακρίτο ως πρόνοια." "Η φροντίδα είναι κάθε απασχόληση με κατι, κάθε παραγωγή, περιποίηση, χρησιμοποίηση, εφαρμογή, εγκατάλειψη, θεώρηση κλπ. από κατι."

κλοπή, που θα πει, ή κατά κάποιον τρόπο ανεπάρκεια απέναντι στο δικαίωμα κυριότητας των άλλων. Το είμαι-εγκαλούμενος αυτού του είδους αναφέρεται σε *αντικείμενα της φροντίδας*.

Κατοπιν το είμαι-εγκαλούμενος έχει την ευρύτερη σημασία του "*ευθυνομαι για κάτι*", που θα πει, είμαι αιτία, αυτουργός για κάτι, ή επίσης "*αφορμή*" για κάτι. Με την έννοια αυτού του "*έχω την ευθύνη*" για κάτι, κανείς μπορεί να είναι "*υπευθυνός*" δίχως να "*χρωστά*" ή να είναι "*υποχρεωμένος*". Αντιστρόφως, κανείς μπορεί να χρωστά σε κάποιον κάτι δίχως ο ίδιος να ευθύνεται γι αυτό. Ένας άλλος μπορεί να "*κάνει χρέη*" "*για μένα*" σε άλλους²⁰.

Αυτές οι χυδαιές²¹ σημασίες του είμαι-εγκαλούμενος ως "*έχω χρέη σε...*" και "*έχω την ευθύνη για...*" μπορούν να συμβαδίζουν και να καθορίζουν μια συμπεριφορά, την οποία ονομαζούμε "*καθίσταμαι εγκαλούμενος*", που θα πει, έχοντας την ευθύνη για ένα χρέος που έχω, παραβαίνω ένα δικαίο και καθίσταμαι αξιοποινός. Πάντως το αίτημα, το οποίο κανείς δεν ικανοποιεί, δεν χρειάζεται απαραίτητα να αναφέρεται σε μια κυριότητα, μπορεί να είναι κανονιστικό για την κοινή συναναστροφή καθολικά. Όμως, στην παραβίαση του δικαίου, το έτσι καθοριζόμενο "*καθίσταμαι εγκαλούμενος*" μπορεί συναμα να έχει τον χαρακτήρα ενός "*καθίσταμαι εγκαλούμενος ως προς άλλους*". Αυτό δεν συμβαίνει με την παραβίαση του δικαίου σαν τέτοια, αλλά με το ότι έχω την ευθύνη για το ότι ο άλλος στην ύπαρξη του απειλείται, παραπλανάται, ή ακόμη και [σελ. 375] τσακίζει. Αυτό το εγκλημα ως προς άλλους είναι δυνατό δίχως παραβίαση του "*δημοσίου*" νόμου. Η σχηματική έννοια του είμαι-εγκαλούμενος με την έννοια του έχω καταστεί εγκαλούμενος ως προς τον άλλον, μπορεί λοιπόν να προσδιοριστεί: είμαι το *αίτιο* για μια έλλειψη στο Dasein ενός άλλου, και μάλιστα έτσι που το Είναι μου ως αίτιο προσδιορίζεται το ίδιο μέσα από το για... του ως "*έλλειματικό*". Αυτή η έλλειματικότητα είναι η ανεπάρκεια εμπρός σε ένα αίτημα το οποίο απευθύνεται στο υπάρκτο

²⁰ Να αναλάβει ένα δικό μου χρέος.

²¹ Όχι αξιολογικό. Από το "*χυδην*".

ειμαστε-μαζυ.²²

Δεν θα εξετασουμε πως τετοια αιτηματα εκπηγαζουν, και κατα ποιον τροπο πρεπει στην βαση της προελευσης τους να εννοηθει ο χαρακτηρας τους ως αιτηματων και νομων. Εν παση περιπτωση το *ειμαι-εγκαλουμενος*, με την εννοια που αναφερθηκε τελευταια, ως παραβαση ενος "ηθικου αιτηματος", ειναι *τροπος του Ειναι του Dasein*. Αυτο βεβαιως ισχυει και για το *ειμαι-εγκαλουμενος* ως "καθισταμαι αξιοποινος", ως "εχω χρεη", και για καθε "ειμαι υπαιτιος για...". Και αυτα ειναι συμπεριφορες του Dasein. [...]

Η διευκρινιση του φαινομενου του εγκληματος, το οποιο δεν αναφερεται αναγκαστικα στο "εχω χρεη" και στην παραβαση του δικαιου, μπορεί να επιτυχει μονον οταν πρωτα τεθει το ερωτημα για το *ειμαι-εγκαλουμενος* του Dasein, που θα πει, οταν εννοηθει η ιδεα του "εγκαλουμενος" μεσα απο τον τροπο του Ειναι του Dasein.

[σελ. 376] Προς τουτο πρεπει η ιδεα του "εγκαλουμενος" να σχηματικοποιηθει μεχρι του σημειου να αποκλειστουν τα στο φροντιζον Συνειναι με αλλους αναφερομενα κυδαια φαινομενα εγκληματος. Η ιδεα του εγκληματος δεν χρειαζεται μονον να αρθει περαν της περιοχης της υπολογιζουσας φροντιδας, αλλα και να λυθει απο την αναφορα σε ενα πρεπει και σε εναν νομο, απεναντι στον οποιο κανεις βαρυνεται με εγκλημα. Διοτι και εδω το εγκλημα προσδιοριζεται αναγκαστικα ως *ελλειμμα*, ως ελλειψη αυτου το οποιο πρεπει και μπορεί. Ομως ελλειψη θα πει, οχι προχειρο²³. Το ελλειμμα, ως το μη προχειρο ενος πρεποντος, ειναι ενας προσδιορισμος του Ειναι του προχειρου. Μ' αυτην την εννοια, στην εκ-σταση δεν μπορεί ουσιακα να λειπει τιποτε, οχι επειδη ειναι ολοκληρωμενη, αλλα επειδη ο χαρακτηρας του Ειναι της παραμενει διαφορετικος απο

²² Γραμμα στην Η.Α. της 24ης Απριλίου 1925:

"_""_"

 Ειναι ο Η. "αιτιο" για την "ελλειψη" στην Η.Α.;

²³ Προχειρο: Vorhanden:

"Η γνωση, πρωτα περνωντας απο το κατα την φροντιδα υποχειριο [Zuhanden], εισδουε στην διανοιξη του απλως και μονον προχειρου." "Για να ειναι δυνατη η γνωση ως παρατηρων καθορισμος του προχειρου, χρειαζεται προηγουμενως να συμβαινει μια υπολειμματικη της φροντιζουσας συνδιαλλαγης με τον κοσμο." "Στην επιστημονικη συμπεριφορα βλεπουμε το απαντωμενο υποχειριο <εκ νεου>, ως προχειρο. Η εννοηση του Ειναι, η οποια αγει την φροντιζουσα απασχοληση με τα ενδοκοσμικα οντα, εχει μετατραπει."

καθε προχειροτητα.

Και παλι στην ιδεα του "εγκαλουμενος" βρισκεται ο χαρακτηρας του *Μηδενος*²⁴. Εαν ειναι να μπορει το "εγκαλουμενος" να προσδιοριζει την εκ-σταση, τοτε ετσι ανακυπτει το οντολογικο προβλημα να διαφωτιστει εκ-στατικα ο *μηδενικος χαρακτηρας* αυτου του Μηδενος. Επιπλεον στην ιδεα του "εγκαλουμενος" ανηκει ο,τι αδιαφοροποιητα εκφραζεται στην εννοια του εγκληματος ως "εχω την ευθυνη": ειμαι το αιτιο για...²⁵ Επομενως προσδιοριζουμε την σχηματικη εκ-στατικη ιδεα του "εγκαλουμενος" ως εξης: αιτιο για ενα απο ενα Μηδεν προσδιοριζομενο Ειναι — που θα πει, *αιτιο μιας μηδενικοτητας*. Εαν η στην εκ-στατικα εννοηθισα εννοια του εγκληματος ευρισκομενη ιδεα του *Μηδενος* αποκλειει την αναφορα σε ενα δυνατο, η και αιτουμενο προχειρο, εαν ετσι το Dasein δεν πρεπει διολου να προσμετρηθαι κατα κατι προχειρο η ισχυον, το οποιο δεν ειναι αυτος ο ιδιος, και το οποιο δεν ειναι με *τον δικο του* τροπο, που θα πει, *εξ-ισταται*, τοτε μαζυ εκπιπτει η δυνατοτητα, εχοντας κατα νου το αιτιο για ενα ελλειμμα, να υπολογισουμε αυτο το οποιο ειναι το αιτιο ως "ελλειμματικο". Απο ενα εκ-στασιοτροπα "αιτιωμενο" ελλειμμα, απο την μη εκπληρωση ενος αιτηματος, δεν μπορει να συμπεραθει η ελλειμματικοτητα της "αιτιας". Το αιτιο για... δεν χρειαζεται να εχει τον ιδιο μηδενικο χαρακτηρα οπως το απ [σελ. 377] αυτο αιτιολογουμενο και απ αυτο εκπηγαζον στερητικο. Το αιτιο δεν χρειαζεται να ανακτησει την μηδενικοτητα του πρωτα απο το αιτιολογουμενο του. Εδω ομως τοτε εγκειται: *Το ειμαι-εγκαλουμενος δεν ειναι καταρχην αποτελεσμα μιας περιπτωσης εγκληματος, αλλα αντιστροφως: αυτη γινεται καταρχην δυνατη "εξ αιτιας" ενος πρωτογενους ειμαι-εγκαλουμενος*.²⁶ Μπορει κατι τετοιο να καταδειχθει στο Ειναι του Dasein, και πως ειναι εκ-στατικα δυνατο καν;

²⁴ Μηδεν: Nichts:

"Το μηδεν, ενωπιον του οποιου φερνει το αγχος, αποκαλυπτει την μηδενικοτητα, η οποια καθοριζει το Dasein στο αιτιο του, το οποιο ειναι καθεαυτο ως το ερριμμενον στον θανατο." "Ο καλων <κοσμικα> δεν ειναι καθορισιμος απο τιποτε. Ειναι το Dasein στην ανεστιοτητα του, το γυμνο <οτι> στο μηδεν του κοσμου." "Μηδενικο αιτιο της μηδενικης του επιρριψης, στεκει το Dasein στην δυνατοτητα του Ειναι του." "Το ενωπιον... του αγχους ειναι το μηδεν, που θα πει, ο κοσμος σαν τετοιος."

²⁵ χρειαζεται, η προταση του αιτιου να διασωθει;;;

²⁶ Αυτο το σχημα, το τόσο κλασσικο στον Η., εμπεριεχει την αναφορα στην προταση του αιτιου!

Το Είναι του Dasein είναι η πρόνοια²⁷²⁸. Συμπεριλαμβάνει γεγονότητα²⁹ (ερριμμένο³⁰), υπαρξη (επιρριψη³¹³²) και εκπτώση. Οντας, το Dasein είναι ερριμμένο, *δεν* φερεται αφ'εαυτου στο Ενθα του. Οντας, προσδιορίζεται ως εν-δυναμει-είναι, το οποίο ανήκει σ'αυτον τον ιδιον, και παλι *δεν* του έχει δοθεί ως ιδιοποιημένο του. Υπαρχοντας, ποτε δεν φθάνει πίσω απο το ερριμμένο του, έτσι ώστε να μπορούσε αυτο το "οτι είναι και έχει να είναι" να το απολυσει πρώτα και κατ'ιδιαν μέσα απο το *Είναι* του εαυτου *του*, και να το οδηγήσει στο Ενθα. Ομως το ερριμμένο δεν βρίσκεται πίσω του ως ενα συμβαν που του συνεβη, το οποίο έχει πραγματικά λαβει χώρα, και έχει αποπεσει και παλι απο το Dasein, αλλα *είναι* σταθερα — καθοσον είναι — ως πρόνοια το "οτι" του. *Ως αυτο το ον*,

²⁷ Πρόνοια: Sorge:

"Το Είναι του Dasein αποκαλύπτεται ως πρόνοια." "Πρόνοια είναι η ενότητα απο εκ-στασιακότητα [Existentialität], γεγονότητα και εκπτώση." "Πρόνοια θα πει: είμαι-πρωτοτερα — στο ήδη-οντας-μέσα-στον-κοσμο — ως οντας-παρα ενδοκοσμικα απαντωμενα οντα." "Χρονικότητα είναι το νοημα της πρόνοιας."

²⁸ Η πρόνοια ως "ενότητα": τα ενούμενα θα επρεπε να καθουν εντος της!

²⁹ Γεγονότητα: Faktizität:

"Το δεδομένο του γεγονότος Dasein, ως το οποίο το κάθε Dasein εκαστοτε είναι, το ονομάζουμε την γεγονότητα του. Η εννοια της γεγονότητας περιλαμβάνει: το είναι-μέσα-στον-κοσμο ενός οντος, και μαλιστα έτσι ώστε αυτο το ον μπορεί να εννοει τον εαυτο του ως απο την "μοιρα" του δεσμευμενος με το Είναι του οντος, το οποίο τον συναντα εν μεσί του δικου του κοσμου." "Στην γεγονότητα του Dasein ανήκει το οτι το Dasein, ενωσω είναι, όπως είναι, μένει στην ριψη [Wurf]. Το Dasein υπαρχει γεγονικα."

³⁰ Το Ερριμμένο: Geworfenheit:

"Αυτον τον στο απο που και στο προς που του συγκεκαλυμμενον, ομως στον εαυτο του αλλο τόσο αποκαλυπτον χαρακτρα του Είναι του Dasein, αυτο το <οτι είναι>, το ονομάζουμε το ερριμμενον αυτου του οντος στο Ενθα του.

³¹ — για την μεταφραση, πρβλ. Αριστοτελης: επιρριπτω=<λεω μια γνωμη>

— ΗΑ 15,335: ("Entwurf")- Το ακαταλληλο αυτης της θεσης του ερωτηματος εγκειται στο οτι καθιστα πολυ δυνατη την κατανοηση του "Entwurf" ως ανθρωπινης επιδοσης· αντιστοιχα η επιρριψη μπορεί πλεον να εκληφθει μονον ως δομη της υποκειμενικότητας, — κατι που κανει ο Sartre στηριζομενος στον Descartes (για τον οποιον η αληθεια δεν εμφανιζεται ως αληθεια).

³² Επιρριψη: Entwurf:

"Η εννοηση έχει καθ'εαυτην την εκ-στατικη δομη την οποία ονομάζουμε επιρριψη. Επιρριπτει το Είναι του Dasein στο ου-ενεκα [Worum-willen] του τόσο πρωτογενως όσο και στην σημασιότητα ως την κοσμοτητα του εκαστοτε κοσμου του. Ο επιρριπτικός χαρακτρας της εννοησης συγκροτει το είναι-μέσα-στον-κοσμο αναφορικά με την εμφανεια του Ενθα του ως Ενθα ενός εν-δυναμει-είναι. Η επιρριψη είναι η εκ-στατικη συνθεση του χωρου του γεγονικου εν-δυναμει-είναι." "Η εννοηση ως επιρριψη είναι το ειδος του Είναι του Dasein, οπου αυτο είναι οι δυνατοτητες του ως δυνατοτητες." "Η επιρριψη δεν έχει να κανει τιποτε με μια συμπεριφορα ως προς ενα επινοουμενο προγραμμα· οι δυνατοτητες καθεαυτες δεν συλλαμβανονται θεματικά· η επιρριψη επιρριπτεται σ'αυτες ως δυνατοτητες."

στο οποίο ανατεθειμένος και μόνον μπορεί να εξ-ισταται ως το *ον* το οποίο είναι, *εξ-ισταμενος είναι* το αίτιο του εν-δυναμει-είναι του³³. Εάν και πάλι *δεν* έχει θέσει ο *ιδιος* το αίτιο, κείται στην βαρυτητα του, η οποία του καθιστά την διαθεση εμφανή ως φορτό.

34

Και πώς είναι, αυτό το ερριμμένο αίτιο; Μόνον έτσι που να επιρριπτεται σε δυνατότητες, στις οποίες είναι ερριμμένος. Ο εαυτός, ο οποίος σαν τέτοιος έχει να θέσει το αίτιο του εαυτού του, *ποτέ* δεν μπορεί να κυριαρχήσει επάνω του, και πάλι, *εξ-ισταμενος*, έχει να αναλάβει το ότι είναι αίτιο. Το να είναι το δικό του ερριμμένο αίτιο, είναι το εν-δυναμει-είναι, το οποίο αφορά την πρόνοια.

Οντας αίτιο, που θα πει, *εξ-ισταμενος* ως ερριμμένο, το *Dasein* μένει σταθερά πίσω από τις δυνατότητες του.³⁵ Δεν υπάρχει ποτέ *πριν* από το αίτιο του, αλλά μόνον *μεσα από αυτό* και *ως αυτό*. Είμαι-αίτιο θα πει επομένως, εκ θεμελιών *δεν* είμαι *ποτέ* κύριος του ιδιαιτατού Είναι μου. Αυτό το *δεν* ανήκει στο εκ-στατικό [σελ. 378] νόημα του ερριμμένου. Οντας αίτιο, *είναι* καθεαυτός μια μηδενικότητα του εαυτού του. Μηδενικότητα δεν σημαίνει διόλου μη προχειρότητα, μη υποσταση, αλλά σημαίνει ένα Μηδέν το οποίο συγκροτεί αυτό το *Είναι* του *Dasein*, το ερριμμένο του. Ο μηδενικός χαρακτήρας αυτού του Μηδενός προσδιορίζεται εκ-στατικά: *καθεαυτός* οντας, δυνητικά είναι το ερριμμένο *ον* *ως* εαυτός. *Όχι δι* εαυτού, αλλά *απολυμένος* από το αίτιο *παρ* εαυτόν, ώστε να είναι *ως τουτο*. Το *Dasein* δεν είναι το αίτιο του Είναι του, καθόσον αυτό εκπηγαίζει μέσα από δική του επιρριψη, και όμως ως οντας εαυτός είναι το *Είναι* του αιτίου. Αυτό είναι πάντα μόνον αίτιο ενός οντος, το Είναι του οποίου έχει να αναλάβει το Είναι του αιτίου.

Εξ-ισταμενος, το *Dasein* είναι το αίτιο του, που θα πει, έτσι ώστε να εννοεί τον εαυτό του μέσα από δυνατότητες, και κατ'αυτον τον τρόπο εννοώντας τον εαυτό του είναι το

³³ Καλείται να αναλάβει το Είναι του.

³⁴ Ο φορτός της αντίστασης απέναντι στο ότι το *cogito* δεν ισχύει!

³⁵ Η έννοηση, παντοτε υστερή!

ερριμμενο ον. Εδω εγκειται ομως: εν-δυναμει-οντας, βρισκεται παντα στην μια η στην αλλη δυνατοτητα, παντα *δεν* ειναι μια αλλη, και κατα την υπαρκτικη επιρριψη εχει παραιτηθει απ αυτην Η επιρριψη δεν προσδιοριζεται μονον ως εκαστοτε ερριμμενη απο την μηδενικοτητα του Ειναι του αιτιου, αλλα *ως επιρριψη* ειναι ουσιακα *μηδενικη*. Αυτος παλι ο προσδιορισμος δεν εννοει διολου την οντικη ιδιοτητα του "αποτυχημενου" η "αναξιου", αλλα ενα εκ-στατικο συστατικο της δομης του Ειναι της επιρριψης. Η εννοουμενη μηδενικοτητα ανηκει στην ελευθερια του Dasein για τις υπαρκτικες του δυνατοτητες. Ομως η ελευθερια *ειναι* μονον στην επιλογη της μιας, που θα πει, στην αντοχη του οτι η αλλη δεν επιλεχθηκε, και δεν μπορουσε και να επιλεχθει επισης.³⁶

Στην δομη του ερριμμενου, οπως και σ'αυτην της επιρριψης, εγκειται ουσιακα μια μηδενικοτητα. Και αυτη ειναι το αιτιο για την δυνατοτητα³⁷ της μηδενικοτητας του *ανιδιου* Dasein στην εκπτωση, ως η οποια ειναι γεγονικα ηδη απο παντα.³⁸ *Η προνοια καθεαυτην διαπερνεται στην ουσιαση της περα για περα απο μηδενικοτητα.*³⁹ Η προνοια — το Ειναι του Dasein — ως ερριμμενη επιρριψη θα πει επομενως: Το (μηδενικο) αιτιο μιας μηδενικοτητας. Και αυτο σημαινει: *το Dasein σαν τετοιο* [σελ. 379] *ειναι εγκαλουμενο*, εφοσον ο σχηματικος εκ-στατικος προσδιορισμος του εγκληματος ως

³⁶ Στην ανοικτοτητα μου ανηκει το οτι ποτε μια δυνατοτητα δεν ειναι η μοναδικη, οτι μ' αυτην σωζομαι και χανομαι. Παντα θα μπορουσα να ειμαι και μια αλλη. Ετσι μονον μπορω σ' αυτην την δυνατοτητα (επαγγελμα, γυναικα, παραγγελια φαγητου) να ειμαι ελευθερος. Το διλημμα, με ολη του την τραγικοτητα, ερχεται απο την μη αποδοχη του οτι σε ενα ναι λεγεται παντα μαζυ και ενα οχι. Η εδω εννοουμενη μηδενικοτητα ομως καθισταται πραγματικα εμπειρια οταν η δυνατοτητα, η οποια δεν μπορουσε και να επιλεχθει επισης, πενθειται οπως της πρεπει: οταν γεννιεται ενα αγορι, μαζυ πενθειται το κοριτσι που δεν γεννηθηκε.

— Οχι λοιπον αυτο που ισχυριζεται η Daseinsanalyse, να επιτελεσω κατα το δυνατον περισσοτερες δυνατοτητες. Μενω πισω απο τις ουσιακες μου δυνατοτητες θα πει: δεν τις αναλαμβανω καν ως δυνατοτητες.

— εδω, τα ορια μεσα απο τις δυνατοτητες Εκεινου, οχι μεσα απο τα ορια του εοντος

³⁷ πλατωνιστικο — Λαξτ

³⁸ Η παραγνωριση: Η περισταση ειναι ο κοσμος, εκλαμβανεται απολυτα, λες κι ολα αρχιζουν και τελειωνουν μ' αυτην, λες κι ειναι κατι που δεν χρειαζεται, ου χρεων...

³⁹ Το Αβατο.

αιτιου μιας μηδενικότητας⁴⁰ υφίσταται δικαίως.

Η εκ-στατική μηδενικότητα δεν έχει διόλου τον χαρακτήρα μιας στέρησης, ενός ελλείμματος εμπρός σε ένα τέθεν ιδεώδες, το οποίο για το Dasein δεν φθάνεται, αλλά το Είναι αυτού του οντος είναι *προ* παντων, επί των οποίων μπορεί να επιρριφθεί, και στα οποία ως επί το πλείστον φθάνει, *ως επιρριψη*, ήδη μηδενικό. Επομένως και αυτή η μηδενικότητα δεν εμφανίζεται στο Dasein περιστασιακά, ώστε να το σηματοδέψει σαν μια σκοτεινή ποιότητα την οποία αυτό, εάν ήταν αρκετά προχωρημένο, θα μπορούσε να παραμερίσει.⁴¹

Παρόλ' αυτά το *οντολογικό νοήμα της μηδενότητας* αυτής της εκ-στατικής μηδενικότητας παραμένει ακόμη σκοτεινό. Αυτό ισχύει και για την *οντολογική ουσίαση του Μηδενός καθολού*. [...]

Ηδη για την οντολογική ερμηνεία του φαινομένου του εγκλήματος δεν επαρκούν οι ούτως ή άλλως πολύ λίγο καθαρές εννοίες της στέρησης και της ελλείψης, εάν και, συλλαμβανομένες αρκούντως σχηματικά, επιτρέπουν μίαν ευρεία εφαρμογή. Και διόλου δεν προσεγγίζεται το εκ-στατικό φαινόμενο του εγκλήματος δια του προσανατολισμού στην ιδέα [σελ. 380] του κακού, του *malum* ως *privatio boni*. Καθώς άλλωστε το *bonum* και η *privatio* έχουν την ίδια οντολογική προέλευση μέσα από την οντολογία του *προ-χειρού*, η οποία προσηκεί στην απ' αυτήν "εξαγομένη" ιδέα της "αξίας".

Ένα *ον*, το Είναι του οποίου είναι η πρόνοια, δεν μπορεί μόνον να βαρύνεται με γεγονός εγκλημα, αλλά *είναι* εγκαλούμενο στο βάθος του Είναι του, το οποίο "είναι-εγκαλούμενο" παρέχει πρωτίστως τον οντολογικό ορό για το ότι το Dasein, υπάρχοντας γεγονικά, μπορεί να καταστεί εγκαλούμενος. Αυτό το ουσιακό "είμαι-εγκαλούμενος" είναι εξίσου πρωτογενώς ο εκ-στατικός ορος της δυνατότητας για το "ηθικά" καλό και κακό, που θα πει, για την ηθικότητα καθ' όλου και για τις γεγονικά

⁴⁰ Όμως αυτή η μηδενικότητα δεν πρέπει να εννοηθεί ως ελλείψη, προσβλεποντας στο όλον που λείπει, δηλαδή μέσα από την άμυνα. Το εγκλημα όχι ελλείψη αλλά καλεσμα στην περατότητα. Η μη αποδοχή της - Σεφερής: *αδικήσαμε...*

⁴¹ Daseinsanalyse!

δυνατες διαμορφωσεις της. Απο την ηθικοτητα δεν μπορεί να προσδιοριστεί το πρωτογενες "ειμαι-εγκαλούμενος", διότι αυτή ήδη το προϋποθέτει για τον εαυτό της.

Ομως ποια εμπειρία μιλά για αυτό το πρωτογενες "ειμαι-εγκαλούμενος" του Dasein; Ας μην ξεχνούμε την αντερωτηση: είναι "ενθά" το εγκλημα μονον όταν αφυπνίζεται μια συνειδητότητα εγκλήματος, ή μήπως ακριβώς εκεί, όπου το εγκλημα "κοιμάται", δηλώνεται το πρωτογενες *ειμαι-εγκαλούμενος*;⁴² Το ότι αυτό καταρχήν και επί το πλείστον παραμένει αφανές, κρατείται κλειστό από το εκπιπτον Είναι του Dasein, απλώς *αποκαλύπτει* την αναφερθείσα μηδενικότητα. Πρωτογενέστερο από κάθε σχετική *γνώση* του, είναι το *ειμαι-εγκαλούμενος*.⁴³ Και μονον επειδή το Dasein στο βάθος του Είναι του είναι εγκαλούμενο, και ως ερριμμένο εκπιπτον του κλείνεται, είναι δυνατή η συνειδηση, εάν είναι, η κλήση *αυτού του εμαι-εγκαλούμενος* εκ βάθεων, να κάνει νοητό κάτι.

Η κλήση είναι κλήση της προνοίας. Το *ειμαι-εγκαλούμενος* συγκροτεί το Είναι το οποίο ονομάζουμε προνοία. Στην ανεστιατότητα ο Dasein βρίσκεται πρωτογενώς με τον εαυτό του. [Η ανεστιατότητα] φέρνει αυτό το *ον* εμπρός στην *αποκαλυπτή* μηδενικότητα του, η οποία ανήκει στην δυνατότητα του ιδιαιτάτου εν-δυναμει-είναι του. Καθόσον το Dasein — ως προνοία — το αφορά το Είναι του, μέσα από την ανεστιατότητα καλεί τον εαυτό του ως γεγονός-εκπιπτον Κανένα στο ιδιαιτάτο εν-δυναμει-είναι του. Η κλήση είναι

⁴² Δεν είναι δυνατά και τα δύο; *τωι...* : έχοντας και διατηρώντας στον νου το πρωτογενές, το περιστασιακό εγκλημα χάνει το απόλυτο του, η σκεψη αν δεν το είχα κάνει, δεν θα ήμουν εγκαλούμενος, το εγκλημα δεν θα υπήρχε κλπ. δεν έχει πλέον θέση. Το πρωτογενές κάνει δυνατή την αποδοχή του περιστασιακού - που δεν θα πει την ελαφρύνηση του, η οποία υπάρχει ακριβώς εκεί που δεν το πλησιάζω αλλά οχυρώνομαι πίσω από τις κατηγορίες και αυτοκατηγορίες.

⁴³ Μπορεί αυτή η πρόταση να εννοηθεί ψυχαναλυτικά: το <*ειμαι εγκαλούμενος*> ως "ασυνειδητό"; όχι, διότι τόσο το συνειδητό όσο και το ασυνειδητό βρίσκονται στην περιοχή της (υφισταμένης ή δυννητικής αντιστοίχια) γνώσης. Το <*ειμαι εγκαλούμενος*> μιλά από μια περιοχή αλλήν από αυτήν της γνώσης. Ποια; Πώς αλλιώς, εκτός από την γνώση, μπορώ να εννοήσω κάτι; Στο *NOEIN* με την έννοια της ονομασίας. Ομως μπορεί το <*ειμαι εγκαλούμενος*> να μην το εννοήσω ποτέ. Τι γίνεται τότε; Τι γίνεται με κάθε πρόταση τέτοια, η οποία αξιώνει να πει κάτι το πρωτογενές; π.χ.: "είμαι θνητός"; Δύο δρόμοι. Ο εμπειρικός: όλοι όσοι μέχρι τώρα έζησαν, πέθαναν, άρα... κι εσύ θα πεθάνεις. Από αυτόν τον δρόμο, μια άλλη πιθανότητα, εστω και απειροελαχιστή, υπάρχει πάντα, να μην πεθάνω, ο ήλιος αύριο να μην ανατείλει. Ο άλλος δρόμος: ένας λόγος της νοήσης ή της ποιήσης, ο οποίος, δίχως να έχει ανάγκη αποδείξης, όμως εκτεθειμένος στην πλάνη, ο οποίος δεν λέγει μια υποκειμενική αποψη αλλά ονομάζει τον κοινό κόσμο, και έτσι μας αφήνει να κατοικούμε εντός του. Το <*ειμαι εγκαλούμενος*> λέει ότι είμαι σημαδεμένος από μηδενικότητα. Είναι μια τέτοια πρόταση.

προκαλousing ανακλήση, *πρσ*: ενωπιον της δυνατοτητας, υπαρχοντας, να αναλαβει το ερριμμενο ον καθεαυτο, το οποιο [σελ. 381] ειναι, *ανα*: πισω στο ερριμμενο, ωστε να το εννοησει ως το μηδενικο αιτιο, το οποιο εχει να προσλαβει στην εκ-σταση. Η προκαλousing ανακλήση της συνειδησης κανει το Dasein να εννοησει πως αυτο — μηδενικο αιτιο της μηδενικης του επιρριψης, ευρισκομενο στην δυνατοτητα του Ειναι του — πρεπει να επαναφερθει, απο τον χαμο στον Κανενα, στον εαυτο του, δηλαδη ειναι *εγκαλουμενο*.⁴⁴

Ο,τι μ αυτην τη μορφη το Dasein κανει τον εαυτο του να εννοησει, θα ηταν λοιπον οντως μια γνωση του εαυτου του. Και η σε μια τετοια κληση ανταποκρινομενη ακροαση, θα ηταν να *λαβει* γνωση του γεγονοτος "εγκαλουμενος". [...]

[...] Και τι θελει να πει, "Προσκληση στο ειμαι-εγκαλουμενος";

[...] σημαινει μια προ-κληση στο εν-δυναμει-ειναι το οποιο ειμαι εκαστοτε ως το Dasein. Αυτο το ον δεν χρειαζεται, μεσα απο λαθη η παραλειψεις, να επιβαρυνθει με ενα "εγκλημα", πρεπει μονον το "εγκαλουμενος" — ως ο οποιος ειναι — *να ειναι κατ' ιδιαν*.

Τοτε η σωστη ακροαση της επικλησης ισοδυναμει με μιαν αυτοεννοηση ως προς το ιδιαιτατο εν-δυναμει-ειναι του, που θα πει, ως προς την αυτοεπιρριψη στην *ιδιαιτατη* κατ' ιδιαν δυνατοτητα να κατασται εγκαλουμενος. Η εννοουσα αφηση αυτοπροκλησης σ' αυτην την δυνατοτητα περικλειει την *ελευθερωση* του Dasein για την κληση: την προθυμια για την εν-δυναμει-επικληση. [σελ. 382] Το Dasein, εννοωντας την κληση, *υπακουει στην ιδιαιτατη εκ-στατικη δυνατοτητα του*. Εχει επιλεξει τον εαυτο του.

Μ' αυτην την επιλογη, το Dasein καθιστα δυνατο για τον εαυτο του το ιδιαιτατο του "ειμαι εγκαλουμενος", το οποιο παραμενει για τον Κανενα-καθεαυτον κλειστο. Η εννοηση του Κανενοσ γνωριζει μονον επαρκεια και ανεπαρκεια σχετικα με τον χρηστικο κανονα και την κοινη νορμα. Καταγραφει παραβασεις τους κι επιζητει αντιρροπησεις. Οσο λαθρα εχει απομακρυνθει απο το ιδιαιτατο ειμαι-εγκαλουμενος, αλλο τοσο

⁴⁴ Εδω αλλη εννοια; Η μηπως ο εαυτος της συνισταται ακριβως στο οτι δυνητικα δεν θετει ποτε το αιτιο της, μπορεί παντα μια δυνατοτητα να πραγματοποιει;

μεγαλοφωνα μιλα για λαθη. Ομως στην επικληση, ο Κανεις-καθεαυτον επικαλειται το ιδιαιτατο ειμαι-εγκαλουμενος του εαυτου. Η εννοηση της κλησης είναι η επιλογη — οχι της συνειδησης, ο οποια δεν μπορεί να επιλεχθει σαν τετοια. Επιλεγεται το *εχω-συνειδηση* ως *ειμαι-ελευθερος* για το ιδιαιτατο *ειμαι-εγκαλουμενος*. *Κατανοηση της επικλησης* θα πει: *θελω-να-εχω-συνειδηση*.

Μ αυτο δεν εννοειται: *θελω* να *εχω* μια "καλη συνειδηση", ουτε και μια θεληματικη καλλιεργεια της "κλησης", αλλα μονον προθυμια να επικληθω. Το *θελω-να-εχω-συνειδηση* βρισκεται μακρια, τοσο απο την αναζητηση γεγονικης εγκληματικοτητας οσο και απο την ταση μιας *απελευθερωσης* απο το εγκλημα με την εννοια του ουσιακου "εγκαλουμενος".

Το θελω-να-εχω-συνειδηση είναι πολλω μαλλον η πρωτογενεστατη υπαρκτικη προυποθεση για την δυνατοτητα να καταστω γεγονικα εγκαλουμενος. Κατανοωντας την κληση, το Dasein αφηνει τον ιδιαιτατο εαυτο, μεσα απο το επιλεγχθεν εν-δυναμει-ειναι του, *να πραττει εν εαυτω*. Μονον ετσι μπορεί να *είναι* υπευθυνος. Γεγονικα ομως καθε πραξη είναι αναγκαστικα "ασυνειδητη", οχι μονον διοτι δεν αποφευγει μια γεγονικη ηθικη εγκληματικοτητα, αλλα διοτι, απο την μηδενικη αιτια της μηδενικης της επιρριψης, στο Συνειναι με αλλους *εχει* ηδη καταστει ως προς αυτους εγκαλουμενη. Ετσι το *θελω-να-εχω-συνειδηση* γινεται αναληψη της ουσιακης ασυνειδητοτητας, εν μεσί της οποιας και μονον υφισταται η υπαρκτικη δυνατοτητα να *ειμαι* καλος.

Εαν και η κληση δεν παρεχει τιποτε προς γνωση, παλι δεν είναι μονον κριτικη, αλλα *θετικη*: αποκαλυπτει το πρωτογενες εν-δυναμει-ειναι του Dasein ως *ειμαι-εγκαλουμενος*. Η συνειδηση επομενως [σελ. 383] καταδεικνυεται ως ανηκουσα στο *Ειναι* του Dasein, οπου αυτο καλει τον εαυτο του ενωπιον του ιδιαιτατου εν-δυναμει-ειναι του. [...]

[σελ. 389] Η αναφορα στον χωρο αυτου, το οποιο η καθημερινη εμπειρια της συνειδησης γνωριζει ως μοναδικο κριτηριο για την ερμηνεια της συνειδησης, θα μπει στην σωστη της θεση μονον οταν προηγουμενως αναλογιστει εαν μεσα της μπορεί να καταστει κατ' ιδιαν προσιτη η συνειδηση καθολου.

Μ' αυτό χάνει την δύναμη της και η περαιτέρω ενστάση, πως η εκ-στατική ερμηνεία παραβλέπει το ότι η κλήση της συνειδήσης αναφέρεται βεβαίως σε μια ορισμένη "συντελεσθείσα" ή προτιθέμενη πράξη. Το ότι η κλήση συχνά γίνεται εμπειρατή σε μια τέτοια τάση κλητεύσης, δεν μπορεί πάλι να διαψευστεί. Το ερώτημα μόνον είναι, εάν αυτή η εμπειρία της φωνής της κλήσης αφήνει την φωνή να "απο-φωνήσει". Η εννοούσα καταθεση μπορεί να νομίζει ότι μένει στα "γεγονότα", κι όμως εν τέλει με την εννοήση της έχει ήδη περιορίσει το εύρος αυτού το οποίο η κλήση εμφανίζει.⁴⁵ Όσο λίγο μπορεί η "καλή" συνειδήση να τεθεί στην υπηρεσία ενός "φαρισαισμού", άλλο τόσο λίγο μπορεί η λειτουργία της "κακής" συνειδήσης να συμπιεστεί σε μια καταδειξη προχειρών ή σε μια απώθηση δυνητικών εγκλημάτων. Σαν να ήταν ο Dasein ένα "νοικοκυριο", τα χρέη του οποίου απλώς πρέπει να εξισορροπηθούν σωστά, ώστε ο εαυτός να στεκεί ως αμετοχος παρατηρητής "δίπλα" στη ροή των βιωμάτων του.

[σελ. 406] Η κλήση της συνειδήσης, κατά την επικλήση αντιπαρερχεται κάθε "κοσμικό" κύρος και ικανότητα του Dasein. Ανηλεώς απομονώνει το Dasein στο δικό του εν-δυναμει-είμαι-εγκαλούμενος, το οποίο του αξιώνει να είναι κατ' ιδίαν. Η αδιασπαστή οξύτητα της ουσιακής απομονώσης στο ιδιαιτάτο εν-δυναμει-είναι, καθιστά εμφανή την προδρομικότητα στον θάνατο ως την *α-μέση* δυνατότητα. Η προδρομική αποφασιστικότητα αφήνει το εν-δυναμει-είμαι-εγκαλούμενος ως ιδιαιτάτο α-μέσο να καρφωθεί στην συνειδήση ολοτελώς.

Το θέλω-να-έχω-συνειδήση σημαίνει την προθυμία για την επικλήση στο ιδιαιτάτο είμαι-εγκαλούμενος, το οποίο ήδη από πάντα καθόρισε το γεγονόςικό Dasein *πριν* κάθε γεγονόςικό εγκλημα και *μετά* την αποσβέση του. Αυτό το προτερο και σταθερο είμαι-εγκαλούμενος δείχνεται στην προτεραιότητα του απροκαλύπτου, όταν αυτή εντιθεται στην δυνατότητα η οποία είναι για το Dasein ολώς διόλου *αφθαστή*. Όταν η αποφασιστικότητα, προδραμοντάς, με το εν-δυναμει-είναι της έχει *φθάσει μέσα* στην

⁴⁵ Όταν εγκαλούμαι ως προς ένα γεγονός, όταν ως προς αυτό το γεγονός μου εφίσταται μια μηδενικότητα, αυτή, όπως και η εγκαλούσα φωνή, έρχεται απ' άλλου, από πολύ μακρύτερα.

δυνατότητα του θανάτου, τότε την κατ' ιδίαν εκ-σταση του Dasein δεν μπορεί να την *φθασει* πλέον τίποτε.